HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

איגניב לן כספא דכספא. שהיו רוצים לומר לומתו ד) כלך בקולרייה ולולין לבדוק מהו: **אמרי ליה.** לריש גלותא: **דחיורא.** נשר בעלת שמין: **מיכל אכלי ועטעמי.** טעמתי: **חיורא לא עביד לן בהאידנא.** לא שמענו היום בהמה בעלת שמין: **בדוכתיה.** בעור היו בודקין במקום ליקתנה זו בכף הירך ומנלמנו בעור שהוא לבן: **דאמר רב חסדא חיורא באוכמתא לקותא היא.** היא בדוק אשכחוה כי קא נפיק כרו ליה בירא ושדו ליה ציפתא עילויה ואמרי ליתי מר לינח נחר ליה רב חסדא מאחוריה אמר ליה לינוקא פסוק לי פסוקיך אמר ליה [1]נטה לך על ימינך או על שמאלך אמר ליה לשמעיה מאי קא חזית אמר ליה ציפיתא דשדיא אמר ליה הדר מינה לבתר דנפק אמר ליה רב חסדא מנא הוה ידע מר אמר ליה חדא דנחר לי מר ועוד דפסק לי ינוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי דלא מעלו [2]עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושדות שרים ושרות אלו מיני זמר ותענוגות בני האדם אלו בריכות ומרחצאות שדה ושדות הכא תרגימו שידה ושידתין במערבא אמרי שידתא אמר רבי יוחנן שלש מאות מיני שרים היו בשיחין ושידה עצמה איני יודע מה היא אמר מר הכא תרגימו שידא ושידתין שידה ושידתין למאי איבעי ליה דכתיב [3]והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה וגו' אמר להו לרבנן היכי אעביד אמרו ליה איכא שמירא דאייתי משה לאבני אפוד אמר להו היכא אישתכח אמרו ליה אייתי שידה ושידתין בבשינהו אהדדי ומגלו לך אייתי שידה ושידתין בבשינהו אהדדי אמרי אנן לא ידעינן דילמא אשמדאי מלכא דשידי ידע אמר להו היכא איתיה אמרי ליה איתיה בטורא פלן בריא ליה בירא ומליא ליה מיא ומיכסיא בטינרא וחתמיה בגושפנקיה וכל יומא סליק לרקיע וגמר מתיבתא דרקיעא ונחית לארעא וגמר מתיבתא דארעא ואתי סייר ליה לגושפנקיה ומגלי ליה ושתי ומכסי ליה וחתים ליה ואזיל שדריה לבניהו בן יהוידע יהב ליה שושילתא דחקיק עלה שם ועזקתא דחקיק עלה שם וגבבי דעמרא וזיקי דחמרא אזל כרא בירא מתתאי ושפינהו למיא וסתמינהו בגבבי דעמרא וכרא בירא מעילאי ושפכינהו לחמרא וטמינהו סליק [3]יתיב באילנא כי אתא סייריה לגושפנקא גלייה אשכחיה חמרא אמר כתיב [4]לץ היין הומה שכר וכל שוגה בו לא יחכם וכתיב [5]זנות יין ותירוש יקח לב לא אישתי כי צחי לא סגיא ליה [3]אישתי רוה וגנא נחית אתא שדא ביה שושילתא סתמיה כי אתער הוה קא מיפרזל א"ל שמא דמרך עלך שמא דמרך עלך כי נקיט ליה ואתי מטא דיקלא חף ביה שדייה מטא לביתא מטא גבי כובא דההיא ארמלתא נפקא איהננא

דאמר רב חסדא אוכמא בחיורא וחיורא באוכמא לקותא היא.

פירוש טלאי שחור בעור לבן או טלאי לבן בעור שחור שין זה גלגל מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו שם דבמזיר בריש פרק בית שמאי (לקמן נג:) משמע דלא חשדא גלגל נגוע שחור בין שוריה לבניה שהשחור מגרע כולם ומתקלקל מקחם על ידו ופירך התם ממתני' דהשתא דמשמע שהלבן גרוע ומסיק דרב חסדא מיירי בתורת דקרמנאי דהתם שחור גרוע טפי ומוכ"ת דתרי מילי נינהו ומילתיה דהכא מיירי בטלאי שחור בעור לבן ולבן בעור שחור והתם מיירי בעור שחור בין שוריה לבניה ומדע דבבל הספריס יפניס לא גרסינן התם במילתיה דרב חסדא גלגל מוכמת במיורת לקותא ומו לא וכן גרסה דמי לטלאי ומד לשור בין השוריה אם כן מאי פריך התם דמגע ליה לחוכמת במיורת קאי לשור בין השוריה נימא ליפכח ולא יקשה כלום.

רבינו תם: **אי"א שמיר דאייתי משה לאבני אפוד.** הכא משמע דלאבני אפוד נעי שמיר ובפ"ק דקידושין (דף לא.) גבי עובדא דדמשק בן נתינה דקשה ממנו לגניס לשפוד והא היה בבית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה [א]לדומה כו' דבבית ראשון לא פרה כדאמר [ב] שניה עשה עזרא ואם כן היה שמיר בבית שני ואין להקשות דבפרק בתרא דסוטה (דף מח.) תנן משמתו נביאים הראשונים בטלו חוריש ותומים ומשמרב בית המקדש בטל שמיר דהיינו בית המקדש שני מדתנן בית המקדש סתם והתם בגמרא נקט בית המקדש ראשון על מילי מחריני ועוד מדלא ערבינהו בהדי חוריש ותומים והוי ליה למימתו משמתו נביאים הראשונים בטלו חוריש ותומים והשמיר דמשמתו נביאים הראשונים היינו משמרב בית המקדש ראשון [ג] בטלו חוריש ותומים ונראין לומר שמשמרונו מימי שלמה על חורבן בית שני הקשה ר"י מלחמן במסכת ע"ז בפ' ר' ישמעאל (דף נב:) גבי מצי מזבח שקשוט מנסי יון [ג] ליתבריניהו מנסים שלמות חמר רחמנא לינסריניהו [ד] לא תניף עליהם ברזל חמר רחמנא [ה] ולינסריניהו ע"י שמיר ותומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלוקות [ו] דחגירת נפורן פוסלת במזבח [ז] והך סוגיא אתיא כמ"ד בסוטה (דף מח:) דלישנייך שמיר לגבי בית המקדש והא דכתיב מגורות במגירה מוקי לה בגבי בימות [ח]: **זיל אייתי שידה בו'.** כי לא רלו לטחול על ידי דבר אחר:

וכתיב זנות ויין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמו [ז] תרור עושה מלאכת ה' רמיה בפ' לא יחפור (ב"ב דף כא:) [ט] גבי יותם: לנרוקתי

ומתעסק לנתקה הימנו: **דמרך.** הקב"ה: **חף ביה.** נתחכך בו: [ח] **כובא.** לריף קטן כמו כובא לציידי [ט]: **דהרמנתא.** חלמנה היתה דרה בו: מיחננא

ד) מיר לא:, ב) ל"ל ויתיב. ג) ס"ל דלא רס"ל, ג) ס"ל אישתא אמר כתיב ויין ישמח לבב אנוש, ד) בדפו"ר טוכן, ה) ל"ל מושכו, ו) בדפו"ר לך, ז) נ"ל לגבייס, ח) [גי' הערוך ערך כבא ג' טוכן ומה עולה יפה פרש"י טוכן לריף קטן כמו טוכן לציידי תענית דף כב.], ט) [תענית כב.], י) [פרה פ"ג מ"ח], יא) נמוס' בע"ז טוסף: דהתם תניא משחרב בהמ"ק ויגמ"ק רלמטן, יב) [מולין יח.], יג) [ו"ע תוס' זבחים נד: ד"ה גבניס ותוס' מולין יח. ד"ה וכמה],

גליון הש"ס

תום' ד"ה וכתיב וכו' גבי יואב. ע' לעיל דף נה ע"ג ובמ"ש שם על הגליון:

מוסף תוספות

א. כי נסתפקו באותה שעשה משה כל ימי בית ראשון. תוס' ע"ז כג: ד"ה נקמו. ב. [ד]שבע פרות היו, הראשונה עשה משה. תוס' זבחים נד: ד"ה גבניס. ג. ונגזום בית חשמונאי, היכי נעביד. תוס' מולין יח. ד"ה ומה. ד. פי', לעשות בלא פגימה. תוס' מולין יח. ד"ה וכמה. ה. וכיון שהיה שמיר בבית שני כדפרישית, אמאי גנזום בית חשמונאי. תוס' סוטה מט. ד"ה שכל. ו. כי אם מבקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחגור בהן צפורן. תוס' ע"ז כג: ד"ה נקמו. ז. דמייתי קרא. תוס' הרמ"ש.

1. וַיֹּאמֶר לוֹ אַבְנֵר נְטֵה לְךָ עַל יְמִינֶךָ אוֹ עַל שְׂמֹאלֶךָ וְאָחֹז לְךָ אֶחָד מֵהַנְּעָרִים וְקַח לְךָ אֶת חֲלִצָתוֹ וְלֹא אָבְתָה עֲשָׂהאֵל לָסוּר מֵאַחֲרָיו: שמואל ב ב כא

2. בָּנִיתִי לִי גַּם בָּתִּים וְחָקַק לִי חֲצִבוֹת וּסְגֻלַּת מְלָכִים וְהַמְּדִינוֹת עָשִׂיתִי לִי שָׁרִים וְשָׁרוֹת וְתַעֲנוּגֹת בְּנֵי הָאָדָם שִׁדָּה וְשִׁדוֹת: קהלת ב ח

3. וְהַבַּיִת בְּהִבָּנֹתוֹ אֶבֶן שְׁלֵמָה מְסֻע נִבְנָה וּמַקֶּבֶת וְהַגַּרְזֶן כָּל כְּלִי בַרְזֶל לֹא נִשְׁמַע בַּבַּיִת בְּהִבָּנֹתוֹ: מלכים א ו ז

4. לֵץ הַיַּיִן הֹמֶה שֵׁכָר וְכָל שֹׁגֶה בּוֹ לֹא יֶחְכָּם: משלי כ א

5. זְנוּת וְיַיִן וְתִירוֹשׁ יִקַּח לֵב: הושע ד יא